

KONFERENCIJA VIŠIH REDOVNIČKIH POGLAVARA
I POGLAVARICA BOSNE I HERCEGOVINE

„Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“

Materijali za pripremu i slavlje
57. svjetskog dana molitve za zvanja

Nedjelja Dobrog pastira, 3. svibnja 2020.

Sarajevo, 2020.

*Želim da Crkva nastavi
promicati zvanja
pomažući svakom pojedinom vjerniku
da uzmogne u vlastitome srcu
sa zahvalnošću otkriti poziv
koji mu Bog upućuje,
smoći hrabrosti reći "da" Bogu,
nadvladati sav napor vjerom u Krista i, na kraju,
svoj život učiniti pjesmom hvale
za Boga, za braću i sestre
i za čitav svijet.*

Papa Franjo

Uvodna riječ

Na drugu nedjelju korizme, 8. ožujka 2020. papa Franjo je uputio poruku za 57. svjetski dan molitve za zvanja i posvetio ju čitavom Božjem narodu pozivajući ga da na taj dan u središte svojeg promišljanja stavi evanđeoski odlomak koji govori o jedinstvenom iskustvu koje su doživjeli Isus i Petar tijekom olujne noći na Tiberijadskom jezeru (Mt 14, 22-23).

Uz svrhovito tumačenje samog navedenog događaja na Tiberijadskom jezeru, papa Franjo u svojoj poruci ističe četiri riječi koje su ključne za svaki poziv. Te riječi su zahvalnost, hrabrost, trud - odgovornost i pohvala Bogu.

„Svako zvanje je rođeno iz pogleda punog ljubavi s kojim nam je Gospodin došao u susret. Uspjet ćemo ga prepoznati i prigrliti kad otvorimo svoje srce zahvalnosti i osjetimo Božji prolazak u našem životu.“

„Vjera u njegovu prisutnost, da nam ide u susret i da nas prati, pa i kada je oluja na moru, oslobađa nas obeshrabrenosti koja nam onemogućava osjetiti ljepotu našega poziva.“ „Gospodin je taj koji nam pokazuje obalu prema kojoj trebamo ići i koji nam, još prije toga daje hrabrost da uđemo u lađu.“

U posebnom zvanju koje smo pozvani živjeti vjetrovi nas mogu iscrpsti, ali kad Isus uđe u našu lađu, vjetar prestaje i valovi se smiruju. On zapovijeda vjetrovima da ušute i pokazuje se Gospodarom našega života.

Sigurni u Kormilara naše lađe, naš život postaje otvoren za hvalu Bogu. Za usvajanje takovog stava u životu divan

primjer nam pokazuje službenica Gospodnja Blažena Djevica Marija.

Na kraju svoje poruke za 57. svjetski dan molitve za zvanja papa Franjo je pozvao sve da posebno na ovaj dan, ali i u redovnom svom pastoralnom djelovanju Crkva nastavi promicati zvanja pomažući svakom vjerniku da uzmogne u vlastitom srcu sa zahvalnošću otkriti poziv koji mu Bog upućuje, smoći hrabrosti reći "da" Bogu, nadvladati sav napor vjerom u Krista i, na kraju, svoj život učiniti pjesmom hvale za Boga, za braću i sestre i za čitav svijet.

Svjesni velike važnosti promicanja pastorala zvanja u Crkvi, Povjerenstvo za pastoral zvanja koje djeluje pri Konferenciji viših redovničkih poglavara i poglavarica u BiH i ove godine je priredilo prigodnu Brošuru za pripravu i slavlje 57. svjetskog dana molitve za zvanja.

I ako se zbog izvanredne situacije koju nam je pruzročila pandemija COVID-19 neće moći javno organizirati molitveni susreti i slaviti euharistijska slavlja, želja nam je da se u svim redovničkim zajednicama koje su prisutne i djeluju na područjima BiH posvete posebni molitveni susreti posvećeni potrebi novih duhovnih zvanja u našoj mjesnoj Crkvi jer „žetva je velika a radnika malo“.

Svim članovima Povjerenstva za pastoral zvanja zahvaljujem na doprinosu kod pripreme ove Brošure.

U svim našim nastojanjima pratio nas Božji blagoslov i zagovor Majke Marije.

*s. M. Ana Marija Kesten,
voditeljica Povjerenstva za pastoral zvanja*

Sarajevo, 25. travnja 2020.

Poruka pape Franje za 57. svjetski dan molitve za zvanja

Nedjelja Dobrog pastira, 3. svibnja 2020.

Draga braćo i sestre!

Dana 4. kolovoza prošle godine, na 160. obljetnicu smrti Arškog župnika, odlučio sam uputiti Pismo svećenicima koji svakodnevno posvećuju svoj život služenju Božjem narodu kao odgovor na Gospodinov poziv.

Tom prilikom odabrao sam četiri ključne riječi – *bol, zahvalnost, hrabrost i hvala* – kako bih zahvalio svećenicima i podupro ih u njihovoj službi. Vjerujem da se danas, na ovaj 57. Svjetski dan molitve za zvanja, te riječi mogu ponovno dozvati u svijest i uputiti čitavom Božjem narodu na temelju evanđeoskog odlomka koji nam govori o jedinstvenom iskustvu koje su doživjeli Isus i Petar tijekom olujne noći na Tiberijadskom jezeru (usp. *Mt 14, 22-33*).

Nakon umnažanja kruhova, koje je zadivilo mnoštvo, Isus je naredio svojim učenicima da uđu u lađu i prijeđu na drugu obalu, dok se on oprosti s narodom. Slika tog prelaska jezera na stanoviti način evocira naše ovozemaljsko putovanje. Lađa našega života, naime, polagano plovi, uvijek nemirna jer traži sigurno pristanište, spremna suočiti se s opasnostima i mogućnostima na moru, ali i željna da je kormilar konačno usmjeri kamo treba ići. Kadikad joj se, međutim, može dogoditi da zaluta, da dopusti da je zaslijepe opsjene umjesto da prati sjajni svjetionik koji je navodi prema sigurnoj luci ili pak da se

njome poigravaju protivni vjetrovi teškoća, sumnji i strahova.

Isto se događa u srcu učenikâ koji, pozvani slijediti Učitelja iz Nazareta, moraju se odlučiti prijeći na drugu obalu hrabro se odlučujući napustiti vlastite sigurnosti i krenuti putom nasljedovanja Gospodina. Ta pustolovina nije laka: spušta se noć, puše protivan vjetar, lađu udaraju valovi, strah od neuspjeha i osjećaj da nisu dorasli tom pozivu prijete da ih nadvlada.

U Evanđelju se, međutim, kaže da na tom izazovnom putovanju nismo sami. Gotovo poput svitanja zore u srcu noći, Gospodin hoda po nemirnim vodama i dolazi učenicima; poziva Petra da mu dođe ususret na valovima, spašava ga kad ga vidi da tone i na kraju ulazi u lađu i zapovijeda vjetru da se umiri.

Prva riječ zvanja je, dakle, **zahvalnost**. Ploviti u pravome smjeru nije zadaća povjerena isključivo našim snagama niti ovisi isključivo o rutama kojim odlučimo putovati. Ostvarenje nas samih i naših planova u životu nije matematički rezultat onoga što odlučimo u stanovitom izoliranom "ja"; naprotiv, to je prije svega odgovor na poziv koji nam dolazi odozgor. Gospodin je taj koji nam pokazuje obalu prema kojoj trebamo ići i koji nam, još prije toga, daje hrabrost da uđemo u lađu. On je taj koji, pozivajući nas, postaje također naš kormilar, On nas prati i pokazuje nam put, sprječava nas da se nasučemo na hridi neodlučnosti i čak nam omogućuje hodati po uzburkanim vodama.

Svako zvanje rođeno je iz tog pogleda punog ljubavi kojim nam je Gospodin došao u susret, možda čak u času kad su nam se o lađu razbijali olujni valovi.

»Više no naš vlastiti izbor to je odgovor na Gospodinov besplatni poziv« (*Pismo svećenicima*, 4. kolovoza 2019.). Uspjet ćemo ga otkriti i prigrliti kad otvorimo svoje srce zahvalnosti i osjetimo Božji prolazak u našem životu.

Kad učenici vide Isusa kako im prilazi koračajući po moru prvo misle da je to utvara i ispunjeni su strahom. Ali ih Isus odmah umiruje riječima koje bi nas trebale stalno pratiti u našem životu i na našem putu zvanja: »Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!« (*Mt 14, 27*). Upravo to je druga riječ koju vam želim izručiti: **hrabrost**.

Ono što nas često ometa na našem putu, u našem rastu, u našem izboru puta koji Gospodin obilježava pred nama jesu određene utvare koje se klata u našem srcu. Kada smo pozvani ostaviti našu sigurnu obalu i prigrliti neko životno stanje – kao što je brak, zaređeno svećeništvo, posvećeni život – prvu reakciju često predstavlja "utvara nevjerice": nije moguće da je taj poziv za mene; je li doista riječ o pravome putu? Traži li to Gospodin upravo od mene?

Malo po malo u nama se sve više roje one misli, ona opravdanja i one računice zbog kojih gubimo zanos i odlučnost, koje nas zbunjuju i ostavljaju nas nepomičnima na obali s koje smo krenuli. Mislimo da se možda varamo, da nismo tome dorasli ili da smo jednostavno ugledali utvaru koju treba otjerati.

Gospodin zna da temeljni životni izbor – poput braka ili posebnog posvećenja njegovoj službi – traži *hrabrost*. Zna pitanja, sumnje i teškoće koje ljuljaju barku našega srca i zato nas umiruje: "Ne boj se, ja sam s tobom".

Vjera u njegovu prisutnost, da nam ide u susret i da nas prati, pa i kada je oluja na moru, oslobađa nas one acedije koju sam nazvao »sladunjavom žalošću« (*Pismo svećenicima*, 4. kolovoza 2019.), to jest one nutarnje obeshrabrenosti koja nas koči i onemogućava nam osjetiti ljepotu našeg poziva.

U *Pismu svećenicima* govorio sam i o boli, ali ovdje bih želio taj izraz prevesti drugačije, kao **trud**. Svako zvanje sa sobom nosi i odgovornost. Gospodin nas poziva zato što nas želi osposobiti, kao Petra, "hodati po vodi", to jest da svoj život uzmemo u svoje ruke i stavimo ga u službu evanđelja na konkretne i svakodnevne načine koje nam On pokazuje, a posebno u različitim oblicima laičkog, svećeničkog i posvećenog zvanja. Ali nalik smo Apostolu: imamo želju i zanos, ali u isti mah nas muče slabosti i strahovi.

Ako dopustimo da nas sasvim zaokupi misao o odgovornostima koje nas očekuju – bilo u bračnom životu, bilo u svećeničkoj službi – ili protivštinama koje će doći, brzo ćemo odvratiti pogled od Isusa i, poput Petra, naći ćemo se u opasnosti da potonemo. Naprotiv, usprkos našim krhkostima i siromaštvu, vjera nam omogućuje ići ususret Uskrsnom Gospodinu i pobijediti također oluje. Kad nam zbog umora ili straha prijete opasnost da potonemo, On nam pruža ruku i daje poletnost koja nam je potrebna kako bismo svoj poziv živjeli radosno i s oduševljenjem.

Kad Isus, na kraju, ulazi u lađu, vjetar prestaje i valovi se smiruju. To je prekrasna slika onoga što Gospodin izvodi u našem životu i u povijesnim previranjima. On zapovijeda protivnim vjetrovima da ušute i sile zla, straha i bezvoljnosti nemaju više moć nad nama.

U posebnom zvanju koje smo pozvani živjeti ti nas vjetrovi mogu iscrpsti. Tu mislim na one koji preuzimaju na sebe važne zadaće u građanskom društvu, na bračne parove koje rado nazivam "hrabrima" i posebno na one koji prihvaćaju posvećeni život i svećeništvo. Poznat mi je vaš trud, samoća koja katkada opterećuju srce, opasnost navike koja malo pomalo gasi žarki plamen poziva, breme nesigurnosti i neizvjesnosti našega doba, strah od budućnosti. Hrabro samo, ne bojte se! Isus je uz nas i ako ga priznamo jedinim Gospodarom našega života, On će ispružiti ruku, primiti nas i spasiti.

Dakle, i usred valova koje diže oluja, naš je život otvoren za **hvalu**. To je posljednja naša riječ što se tiče zvanja i želi biti također poziv da se njeguje unutarnji stav Blažene Djevice Marije: zahvalna što je Bog spustio svoj pogled na nju, predavši mu u vjeri svoje strahove i nemire, hrabro je prihvatila svoj poziv i od svog života učinila neprolaznu pjesmu hvale Gospodinu.

Predragi, posebno na ovaj dan, ali i u redovnom pastoralnom djelovanju naših zajednica, želim da Crkva nastavi promicati zvanja pomažući svakom pojedinom vjerniku da uzmogne u vlastitome srcu sa zahvalnošću otkriti poziv koji mu Bog upućuje, smoći hrabrosti reći "da" Bogu, nadvladati sav napor vjerom u Krista i, na kraju, svoj život učiniti pjesmom hvale za Boga, za braću i sestre i za čitav svijet. Neka nas Djevica Marija prati i zagovara.

*Rim, Sveti Ivan Lateranski,
8. ožujka 2020., Druga nedjelja korizme.*

Kateheza za mlade

Ne bojte se: Ja sam!

Meditativno - molitveni početak

*(Nakon znaka križa
susret započinje kratkom meditativnom molitvom.)*

Bože moj, pouči me ne samo onome što ti želiš, već i tko si. Jer što te više budem poznavao, više ću te ljubiti, a ljubiti tebe moja je prva dužnost, ono što iznad svega želiš od mene, to je ujedno moja najveća potreba. Daj mi snage da te slijedim, Bože moj. Nije dovoljno ljubiti te i poznavati tvoju volju, treba imati hrabrosti služiti tebi, hrabrosti činiti ono što ti želiš....

Ozdravi me Gospodine, jer sam slijep, ne vidim tvoju volju, nebrojno puta ignoriram ono što ti želiš od mene. Prosvijetli moje oči, o Bože moj. Ozdravi moju sljepoću, daj da vidim tvoju volju i tvoju ljepotu.

Ozdravi me od moje hromosti. Daj da budem postojan i nepokolebljiv, daj mi snage i hrabrosti da te slijedim, da činim ono što ti želiš od mene. Ne dopusti da u meni prebiva strah i daj da se svaki dan trudim da ti budem bliži i za sve zahvalan...

Što tražiš od mene Gospodine?

(Ostaju par minuta u osobnoj molitvi i promišljanju.)

Svi zajedno mole: Slava Ocu...

Motivacija

Pozvati mlade da daju svoje asocijacije na riječi: STRAH, POVJERENJE, OSOLONAC... Mogućnost izricanja vlastitog iskustva povezanog sa spomenutim riječima i asocijacijama.

Nakon njihovih izricanja i povezivanjem rečenoga prijeći na temu susreta.

Najava teme i meditativni susret s biblijskim tekstom

Poslušajmo što nam Isus poručuje u ulomku iz Matejeva evanđelja (Mt 14,22-34)

Meditativno čitanje biblijskog teksta: **Isus hoda po vodi**

I odmah prisili učenike da uđu u lađu i da se prebace prijeko dok on otpusti mnoštvo. A pošto otpusti mnoštvo, uzide na goru, nasamo, da se pomoli. Uvečer bijaše ondje sam. Lađa se već mnogo stadija bila otisnula od kraja, šibana valovima. Bijaše protivan vjetar. O četvrtoj noćnoj straži dođe on k njima hodeći po moru. A učenici, ugledavši ga kako hodi po moru, prestrašeni rekoše: „Utvara!“ I od straha kriknuše. Isus im odmah progovori: „Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“ Petar prihvati i reče: „Gospodine, ako si ti, zapovijedi mi da dođem k tebi po vodi!“ A on mu reče: „Dođi!“ I Petar siđe s lađe te, hodeći po vodi, pođe k Isusu. Ali kad spazi vjetar, poplaši se, počne tonuti te krikne: „Gospodine, spasi me!“ Isus odmah pruži ruku, dohvati ga i kaže mu: „Malovjerni, zašto si posumnjao?“ Kad uđoše u lađu, utihnu vjetar. A oni na lađi poklone mu se ničice govoreći: „Uistinu, ti si Sin Božji!“

Meditacija u užem smislu

Isus hodajući po vodi daje fantastičnu poruku svojim učenicima i nama zajedno s njima. Hodati „po vodi“ može samo onaj koji ispuni nekoliko uvjeta. Pogledajmo kako je Petar riješio taj problem.

- Da bi hodali po vodi, moramo prvo gledati u Isusa. Moramo vidjeti Isusa koji se izdigao iznad problema i prepreka koji nam priječe prelazak. On je prije nas prošao te probleme, izdigao se iznad tih prepreka i dao nam fantastičan primjer života vjere i potpunog predanja.

- Da bi hodali po vodi, naše oči trebaju neprestano gledati na Isusa. Skretanje pogleda je vrlo opasno. Petar je skrenuo pogled i propao. Možete zamisliti kako Petar na Isusov poziv, izlazi iz čamca, i staje na tvrdo. Gleda Isusa i dolazi mu u susret. Odjednom nailazi veliki val, a Petar reflektivno djeluje. Gubi pogled i propada u vodu. Što to znači reflektivno reagirati. Ako nam neki strani predmet ide prema oku, tada reflektivno zatvaramo oko kako bi ga zaštitili. Želimo li hodati po vodi, tada moramo izvježbati naša osjetila. Ne smijemo reflektivno reagirati, kako ne bi iz vida izgubili našeg Gospoda. Za Petra je to značilo propast. Ipak postoji i tu radosna vijest. Propadnemo li, Isus je blizu, i izvući će nas. Petra je izvukao iz vode, i on je nastavio s njim hodati do čamca.

Svojom silom Petar nije hodao po vodi. Svojom silom ni mudročću, ni mi se nećemo izdići iznad nevolja i problema. Naša jedina mogućnost je gledanje na Krista kroz njegovu riječ. Jedino se na taj način pripremamo hodati po vodi, i to hodati s Bogom. Ako hodamo s Bogom, onda nam je svejedno kakva nam je podloga. Dali je to tvrdo tlo, asfaltirana cesta, more ili rijeka, jer naša je sigurnost tada u

Konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica BiH

Povjerenstvo za pastoral zvanja

Bogu. Njegovo obećanje je zapisao prorok Izaija 43 1-3. „Ne boj se, jer ja sam te otkupio; imenom sam te zazvao; ti si moj! Kad preko vode prolaziš, s tobom sam; ili preko rijeke, neće te preplaviti. Prođeš li kroz vatru, nećeš izgorjeti, plamen te opaliti neće. Jer ja sam Jahve, Bog tvoj, Svetac tvoj, tvoj spasitelj.“

Našim rođenjem naša je lađa zaplovila morem života. Krštenjem smo postali djeca Božja i krenuli smo na put s Kristom. Na svom životnom putu, hodočašću zemljom suočeni smo s mnoštvom izbora. Uvijek nešto biramo, često nešto mijenjamo, ponekad krećemo ispočetka. Nailazimo na razne prepreke i strahove, dolazimo u razne sumnje. Svaki trenutak spoznaje sebe u Božjoj prisutnosti otvara nam oči vlastite ograničenosti, potiče nas na odgovornost za vlastiti poziv i poslanje.

Svaka je lađa stvorena za plovidbu. Lađa našega života polagano plovi, uvijek nemirna jer traži sretno prebivalište, spremna suočiti se s opasnostima i mogućnostima na moru, ali i željna da ju kormilar zaokrene i konačno povede u ispravnom smjeru. Susret s protivnim vjetrom nije isključen, ali odustajanje kod prvog osjećaja nesigurnosti znači da nikada nećemo odmaknuti od obale. Tko odabire Život, odabire nepredvidivost. Tu istinu spoznajemo u trenucima poteškoća. Tad često ne prepoznavamo Boga koji nam prilazi jer On bira načine koje ne očekujemo. Osluhnimo riječi: „Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!“ Znamo da Bog poznaje našu ljudskost, zna da smo kolebljivi, malovjerni, ali svejedno nas zove, daruje nadu i ulazi u lađe naših života i našeg zajedništva. Poziva nas da slijedimo sjajni svjetionik koji vodi u sigurnu luku. Pokazuje nam obalu prema kojoj trebamo ići, daje nam hrabrost da

uđemo u životnu lađu. On je taj koji, dok nas poziva, postaje naš kormilar koji nas prati.

Prva reakcija učenika u lađi, kada im je Isus došao u susret, je strah. Misle da je riječ o utvari, ali Isus ih potiče da budu hrabri. I mi se često nalazimo u strahu i nepovjerenju. Ne prepoznajemo Isusa i bitno u životu. Isus nas poziva i želi nam posvjestiti da je on onaj koji nam dolazi i želi nam pomoći da iziđemo iz krhke sigurnosti svoje lađe.

Stvaralačko izražavanje

Mladi mogu izraziti nešto od onoga što su doživjeli u meditativnom poniranju u tekst.

Međusobna komunikacija

Sudionici mogu napraviti osvrt na ono što su čuli, zapazili, doživjeli, spoznali...

Sinteza s aktualizacijom

Isus nam poručuje da je uvijek s nama. U svakom susretu poziva nas da ostavimo strah i nepovjerenje i izvezemo na pučinu, da plovimo ovim svijetom, da bacamo mreže privodeći ljude k Njemu. More može biti uzburkano, okolnosti mogu biti nepovoljne, oluje mogu bjesniti, ali kad je Isus s nama u lađi, ne trebamo se ničega plašiti. Bog nas ne želi ostaviti u ovome svijetu da se sami borimo s teškoćama i nevoljama. On nas želi osposobiti za našu tešku i odgovornu zadaću.

Po Svetom Duhu daje nam snagu i darove koji su nam potrebni da bi išli za njim. Poziva nas da budemo hrabri, da se borimo, vjerujemo i da nikada ne prestanemo gledati prema Njemu i u Njega.

Prepoznaj svoje strahove i suoči se s njima...

Meditativno – molitveni završetak

Gospodine, daj nam snage da budemo spremni uvijek iznova činiti nove korake.

Probudi u nama:

Spremnost za nove plovidbe unatoč nasukanim lađama.

Odvažnost istražiti more svoje duše kako bi put s Tobom bio lakši.

Spoznaju da nismo sami na lađi.

Potrebu za zajedničkim djelovanjem.

Snagu molitve u trenucima kad zaboravimo da si ti uz nas.

Duh slavljenja zbog beskrajne Tvoje veličine u našim životima ...

Pjesma: **Ne boj se, jer ja sam s tobom**

Ne boj se, jer ja sam s tobom,

da te čuvam od svakoga zla.

Ne boj se, jer ja sam s tobom

da ti dajem miran san.

*Jer, moja ljubav je istina,
moja ljubav liječi srca slomljena. (2x)*

*Ne boj se, jer ja sam s tobom,
ja sam te otkupio,
Ne boj se, jer ja sam s tobom,
imenom sam te zazvao.*

s. Marija Mihaljević, ŠSF

Bog je ostavio još jednu mogućnost koju je Isus izvanredno demonstrirao na jednom događaju koji se dogodio dok je živio na zemlji prije dvije tisuće godina. To je najljepše opisao evanđelist Matej u 14, 22-31. I odmah prisili učenike da uđu u lađu i da se prebace prijeko dok on otpusti mnoštvo. A pošto otpusti mnoštvo, uziđe na goru, nasamo, da se pomoli. Uvečer bijaše ondje sam. Lađa se već mnogo stadija bila ostisla od kraja, šibana valovima. Bijaše protivan vjetar. O četvrtoj noćnoj straži dođe on k njima hodeći po moru. A učenici ugledavši ga kako hodi po moru, prestrašeni rekoše: "Utvara!" I od straha kriknuše. Isus im odmah progovori: "Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se! Petar prihvati i reče: "Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi! A on mu reče: "Dođi!" I Petar siđe s lađe te, hodeći po vodi, pođe k Isusu. Ali kad spazi vjetar, poplaši se, počne tonuti te krikne: "Gospodine, spasi me! Isus odmah pruži ruku, dohvati ga i kaže mu: "Malovjerni, zašto si posumnjao?"

Hodanje po vodi. Kako vam se čini ovakav način prelaženja rijeke. Petar je ovdje pokazao da svatko može koristiti tu mogućnost. Dali baš svatko? Za razliku od prva dva koja smo spominjali gdje je Bog uklanjao prepreke, ovaj puta to nije učinio. Prepreka je ostala. Voda je bila na svom mjestu, čak i valovi su udarali suprotno.

Euharistijsko klanjanje

„Isus ga pogleda, zavoli ga!“ (Mk 10, 21)

Uvodna pjesma ... Svet, svet, svet ...

Izlaganje Presvetog ...

Iz evanđelja po Marku (Mk 10, 17-22)

I dok je izlazio na put, dotrči netko, klekne preda nj pa ga upita: «Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni? » Isus mu reče: «Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar doli Bog jedini! Zapovijedi znadeš: *Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmi! Poštuj oca svoga i majku!*» On mu odgovori: «Učitelju, sve sam to čuvao od svoje mladosti.» Isus ga nato pogleda, zavoli ga i rekne mu: «Jedno ti nedostaje! Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom. »

Kratka šutnja ...

Pjesma "Srce predajem ti"

Kratko razmatranje

Isus ga pogleda, zavoli ga!

Poziv na put evanđeoskih savjeta rađa se u unutarnjem susretu s Kristovom ljubavlju. Kristova ljubav je otkupiteljska. Ljubav izabranja zahvaća čitavu osobu, njezinu dušu i tijelo. Onaj koji se prije svih vjekova darovao Ocu, On isti pozvao je i još uvijek poziva čovjeka da svega

sebe daruje posebnom služanju. Taj put se zove i put savršenstva. Sam čovjek treba biti darovan i vraćen Bogu ako hoće biti vraćen sebi samome. Nije bogat onaj koji ima, nego onaj koji je sposoban dati.

„Učitelju, koje mi je dobro činiti da imam život vječni?“

Upita ga bogati mladić! A Isus ga pogleda i zavoli ga! Ne prožima li ova Kristova gesta savjest, srce i volju svakoga onog koji traži u istini i iskreno? Gospodine daj mi da shvatim da je Tvoj poziv upućen meni, dar ispunjen najdubljim sadržajem Evanđelja. Ispunjen je Tobom. Daj Gospodine da prodavajući sve ono što imam, shvatim sve dublji smisao poziva, da upoznajem da su sva dobra i bogatstva u srcu. Svijest da pripadam samo Tebi, Otkupitelju svijeta i Zaručniku Crkve, neka bude kao pečat utisnut u moje srce, moje misli, riječi i djela.

Kratka šutnja ...

Pjesma "Ne boj se jer ja sam s tobom"

Gospodine, sve ono što je u Evanđelju predloženo kao savjet, ulazi u ideal puta na koji ti pozivaš kada kažeš: „idi za mnom“. To mi pomaže pobijediti ono što je zemaljsko. „Požudu tijela i požudu očiju i oholost života“. (usp. 1 Iv 2, 16). Te da moj život bude obnovljen živeći u poslušnosti, siromaštvu i čistoći kako bih se mogla potpunije „naći“ u Tebi, Raspetome i Uskrslome.

Daj mi shvatiti da redovničko zavjetovanje usađuje u moje srce Očevu ljubav, ljubav koja je u Tvome srcu. Neka mi evanđeoska čistoća pomaže da u svome unutarnjem životu preobrazim sve ono što izvire iz požude tijela; te da taj savjet bude usmjeren na ljubav moga srca prema Tebi. Neka mi evanđeosko siromaštvo pomaže preobraziti sve

ono što izvire iz požude očiju; prepoznati da Tvoje siromaštvo sadrži u sebi sva beskrajna Božja bogatstva. I neka me evanđeoska poslušnost učini sposobnom temeljito ispraviti ono što iz oholosti života ulazi u ljudsko srce, da se na poseban način povežem s Tobom, koji si „poslušan do smrti!“

Učini da moja duša bude posebno osjetljiva za djelovanje tvoje milosti, da ono dobro sakriveno u mojoj duši, bude vidljivo djelovanjem milosti živeći čistoću, siromaštvo i poslušnost.

Kratka šutnja ...

Pjesma "Kao Marija"

Ona, Djevica iz Nazareta, posvećena je Bogu potpuno, posvećena na najsavršeniji način. Njezina je zaručnička ljubav dosegla svoj vrhunac u Božjem majčinstvu po djelovanju Duha Svetoga. Ona, koja je kao majka nosila Krista na svojim rukama, ujedno je na najsavršeniji način *odgovorila na njegov poziv* „Pođi za mnom.“ I ona – njegova majka – slijedi ga kao učitelja u čistoći, siromaštvu i poslušnosti.

Kako je ona bila *siromašna* one noći kod Betlehema i kako je bila siromašna na Kalvariji! Kako je bila *poslušna* u Naviještanju i zatim je – dok je uz križ stajala – poslušna prihvaćala da joj umre sin, koji je postao poslušan „do smrti!“ Kako je *čistom ljubavlju* čitav svoj život služila probitku kraljevstva nebeskoga! „Vjeran je Bog koji nas pozva u zajedništvo Sina svoga, Isusa Krista!“ (1 Kor 1,9)

Kratka šutnja ...

Pjesma "Krist na žalu"

Gospodine, molimo te dotakni srca mladića i djevojaka svojom Ljubavlju. Daj da s tom Ljubavlju dublje dožive radost da pripadaju samo Tebi, da su izabrana baština Presvetog Trojstva. Da njihova srca mogu uskliknuti „Koga ja imam u nebu osim tebe? Kad sam s tobom, ne veselim se zemlji.“ (Ps 73,22). Neka Tvoj Sveti Duh očisti srca mladića i djevojaka od svega zemaljskoga bogatstva, kako bi mogli prepoznati Tvoj glas koji im govori „idi za mnom“. Neka Tvoj Duh ohrabri svako srce koje se plaši krenuti za Tobom jer „straha u ljubavi nema“ (1Iv 4,18). Pomozi im da svojim srcem mogu izreći:

*Primi, Gospodine, svu moju slobodu.
Primi pamćenje, razum i svu moju volju.
Što god imam i posjedujem,
sve si mi ti dao, sve si mi ti poklonio.
Sve ti vraćam i prepuštam tvojoj svetoj volji
da time raspolažeš.
Samo mi daj ljubav i milost, i tada ću biti
dosta bogat i ne želim ništa više. Amen.*

Pjesma: "Divnoj dakle tajni ovoj"

Blagoslov s Presvetim

Pohvale imenu Božjem

Završna pjesma ... "Vijek hvaljen budi"

s. M. Slavica Barbarić, ŠSF

Homilija za nedjelju dobrog pastira

IV. Vazmena nedjelja - Nedjelja dobrog pastira Dan svećeničkih i redovničkih zvanja

Draga braćo i sestre!

Danas je posebna nedjelja za nas svećenike, redovnike i redovnice. Danas zahvaljujemo Bogu na poseban način što je našu Crkvu obdario velikim brojem svećeničkih i redovničkih zvanja. Posebno ga molimo za buduća duhovna zvanja, da ohrabri ljude u cijelom svijetu da prepoznaju i prihvate Njegov poziv.

Isus Krist je svećenik, učitelj i pastir. Kad to kažemo, znači da smo jasno ukazali na ono najvažnije za svakog biskupa i svakog svećenika.

Kao svećenici najprije smo dužni i odgovorni da iz dana u dan stojimo kraj oltara i omogućimo svojoj župnoj zajednici da sudjeluje u najvećem događaju od svih događaja, a to je žrtvovanje mise. Taj veliki događaj se ne može odvijati bez svećenika. Uloga svećenika osnovna je i bitna. Evo nažalost u ove dane pandemije nismo u mogućnosti slaviti misu u zajedništvu s narodom u crkvi, ali smo u svakodnevnom kontaktu preko moderne tehnologije i prijenosima mise uživo. Možda je ovo prilika da se i mi katolici malo više uključimo u medijski svijet i na taj način ljude evangeliziramo.

Kao učitelji dužni smo da iskažemo i proširimo Riječ Božju. Naša objava mora živjeti. Ona je prenesena drugima onoliko koliko smo je mi usvojili. S naših usana valja da se čuje ne samo Riječ Božja koju nalazimo u Bibliji, nego i riječ od Boga iz srca ispunjenog doživljajem Boga u nama.

Kao pastiri dužni smo brinuti se za one koji su povjereni našoj skrbi, pomažući ranjeno čovječanstvo na njegovu hodočašću kroz složenosti i teškoće suvremenog života. Moramo uputiti narod Božji da preuzme svoju obavezu uvođenja Evandjelja u sekularni svijet koji ne pozna i ne priznaje Boga. Iscjeliteljska ruka koju možemo pružiti onima slabima i neotpornima kakvi smo i sami, to je Kristova ruka puna ljubavi. Riječi koje izgovaramo, kretnje koje izvodimo, njegove su riječi, njegove kretnje prenesene preko nas.

Jedino svećenstvo jest ono od Krista, a povjereno je nama. Narod Božji treba u nama vidjeti sliku i priliku Krista, Velikog svećenika. Naše ruke upravljaju njegovom posvećenom stvarnošću, naše usne objavljuju i tumače njegovu svetu riječ. Ma u kojim se okolnostima Crkva našla, u bilo kojem trenutku povijesti, zar ikad možemo posumnjati u dostojanstvo što smo ga stekli zaređenjem? Zar ikad možemo umanjiti veliku odgovornost koja nam je stavljena na pleća?

Mi nosimo teret, ali priznajemo da je Kristov teret sladak, a njegov jaram lagan. On nam daje potrebnu snagu, te tako nemamo razloga za strah, za povlačenje, ni za obeshrabrenje. Krist nam stalno omogućava da se odazovemo na njegov poziv, i danas isto onako nov i pun života i snage kao što je bio na dan našeg ređenja.

Zar postoji veći zadatak za svećenika no što je sjediti u ispovijedaonici iz tjedna u tjedan i govoriti nevoljnim i mučenim dušama: „Odriješujem te u ime Oca, Sina i Duha Svetoga“? Što je ravno onom dubokom zadovoljstvu koje osjeća kad tješi bolesne i umiruće, kad ih snaži sakramentom za bolesne. Evo ovih smo dana čuli kako je samo u Italiji umrlo 106 svećenika od virusa jer su bili u izravnom kontaktu sa zaraženima, kroz ispovijed ili bolesničko pomazanje. A da ne govorim koliko ih pogine u zemljama gdje su kršćani progonjeni.

To su velika djela, ali često ne možemo jasno vidjeti rezultat svoga rada. I zato svećenik mora biti čovjek vjere. A čovjek vjere može biti samo ako je čovjek molitve. Jer molitva održava vjeru na životu, a kroz vjeru i svećenik produbljuje svoje shvaćanje Božjeg misterija koji je u sustavu sakramenata.

Crkva je dužna da potiče na pozive, da ohrabruje muškarce i žene da se pridruže u služenju ljudima kroz svećenička i redovnička zvanja. Tu dužnost poticanja u prvom redu moraju preuzeti dvije skupine: roditelji i školski učitelji. Njihova je glavna dužnost da pred mlade ljude iznesu da ih možda Bog poziva da se zarede ili postanu redovnici ili redovnice. Mi svećenici mladim ljudima moramo reći na kakav izvanredan zadatak će možda biti pozvani: što to znači stajati na oltaru i u rukama držati tijelo i krv našeg Gospodina.

I na kraju jedno od najljepših svojstava svake osobe je vjernost. Ona je osnovno svojstvo u nasljedovanju Isusa Krista. Zbog nje ostajemo s njim kad nam je koraćanje teško, a put često nejasan. Ona nam pomaže da se odazovemo kad nas On zovne: „Slijedite me“. Kao što nam je potrebna vjera da bismo priznali i cijenili veliko dostojanstvo svećeništva, tako moramo vjerovati, da bismo ostali s našim Gospodinom. I ta vjera, to vjerovanje koje je nada, nadahnjuje svećenike i cijelog njihovog života da ljube ljude i da im služe. Amen.

Fra Davor Petrović, OFM

Molitva vjernika

Pomolimo se Isusu Kristu, Dobrom Pastiru, da svaki dan iznova bude uz nas dok lađa našega života polagano plovi, uvijek nemirna jer traži sretno pristanište, spremna suočiti se s opasnostima i mogućnostima na moru, ali i željna da ju Kormilar zaokrene i konačno povede u ispravnom smjeru.

Pripjev između zaziva:

Usliši, usliši, usliši, Bože prošnje naše.

1. Kormilaru Crkve, Ti se brineš za svoje izabrane. Pokaži Papi, biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama put k obali prema kojoj imaju ići. Hvala Ti za hrabrost da uđu u lađu tvojeg poslanja i daj da u svemu svojemu djelovanju uvijek slijede nadahnuće Duha Svetoga, molimo Te...
2. Kormilaru Crkve, sam si rekao žetva je velika, a radnika malo. Molimo Te da ukloniš strah onima koje pozivaš u današnjem svijetu kao što si uklonio strah svojim učenicima. Pošalji u svijet nove radnike svoje Ljubavi i daj da u tvojoj lađi čuju tvoje riječi: "Ne boj se, ja sam s tobom.". molimo Te...
3. Kormilaru Crkve, čuvaj naše obitelji. Poziv obiteljskoga života zahtijeva posebno zauzimanje u vremenu silnih ponuda, učini da obitelji ne potonu u prihvaćanju onoga što ne dolazi od Tebe. Udijeli snagu da pogled obitelji bude uperen u Tebe i da prihvate tvoju ruku u vremenu

umora, daruj im zanos kako bi bili plodno tlo za klicu novih zvanja, molimo Te...

4. Kormilaru Crkve, Ti i danas pozivaš mladiće i djevojke da Te slijede u svećeničkom i redovničkom životu. Posebno Te danas molimo za zvanja koja se nalaze u samoći koja opterećuje njihova srca, za ona zvanja koja se nalaze pod utjecajem opasnosti od navika svakodnevnog rada koje pomalo gase žarki plamen poziva. Učini u oluji života takvih pojedinaca snagu svoje prisutnosti kroz svoje riječi: "Budite hrabri, ne bojte se!", molimo Te...
5. Kormilaru Crkve, Ti pružaš ruku i spašavaš. Hvala Ti za sve biskupe, svećenike, redovnike i redovnice koji su prešli iz ovozemnog života u vječni život. Učini da njihovo prihvaćanje tvog poziva, darivanje vlastitoga života kao himan hvale tvom imenu za braću i cijeli svijet bude sjeme novih kršćana, molimo Te...

Gospodine Isuse Kriste, Kormilaru Crkve, vođo naš, vodi nas trajno kroz sve oluje života svojom prisutnošću i snagom svoje riječi, da iz dana u dan kroz oluju i svjetlost čujemo tvoje riječi: "Ne boj se!" Ti koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.

s. Ankica Garić, FDC

Molitva za duhovna zvanja

Gospodine Isuse, naš Pastiru dobri,
Ti otajstveno pozivaš i kucaš na srce svojih odabranih.
Ohrabri pozvane da se usude čuti tvoj poziv,
pomози im da ne bježe od tvoga zova smatrajući se
nevrijednima,
ojačaj ih svojim Duhom da svladaju strah i nesigurnost,
otvori im uši i srce za navještaj
Evandjelja po darivanju vlastitog života za druge.
Osnaži ih da ti se velikodušno i s povjerenjem odazovu.
Neka Tvoje pastirsko oko bdije nad pozvanima da ih ništa i
nitko ne odvoji od Tvoga puta – puta križa i puta ljubavi.
Molimo te, prati sve one koji te već slijede u Tvojоj službi.
Podari im svoga Duha ustrajnosti kada poslanje nadilazi
njihove snage.
Gospodine, obnovi prvotni zanos, oduševljenje i budnost
svojih svećenika, redovnika i redovnica.
Daruj im spoznaju i oživi sjećanje da si ti prva i jedina
njihova baština.
Blagoslovi umor, iscijeli rane, razočaranja, neispunjenost
što su se ušuljali tijekom višegodišnjeg hoda.
Daj da opet čuju tvoj blagi zov, zov ljubavi, zov prihvaćanja,
i da odgovore novim predanjem i širinom srca.
Neka nas u ovoj velikoj potrebi novih duhovnih zvanja
zagovara i prati Blažena Djevica Marija,
po Kristu Gospodinu našem. Amen.

*s. Jadranka Obućina,
klanateljica Krvi Kristove*

Meditacija

Isuse, tu sam pred Tobom. Pozivaš me na još jedan susret s Tobom kako bih zastala i oslušivala Tvoju volju za mene.

Govorim ti 'da' i čekam da djeluješ po tom mom 'da'. Oprosti, čekao si me tako dugo.

Dopuštala sam tolikim stvarima i ljudima da me udalje od Tebe. Hvala Ti što si u svim tim trenutcima bio toliko strpljiv sa mnom. Evo me, Isuse, tu sam i idem za Tobom, a Ti odgovaraš ovim neobjašnjivim mirom, milinom, ljubavlju i predanošću. Je li moguće, Gospodine?

Je li moguće da meni upućuješ ovaj poziv.

Je li moguće da ja izgovaram svoje 'da' i krećem u Tvom smjeru. Bez potrebe za okretanjem, bez sumnje da je to krivi korak, bez napetosti da sam nešto pogriješila i promašila. Sad samo čekam, Isuse.

Čekam tebe da konkretno djeluješ u mom životu. Da učiniš potez i njime staviš potvrdu na ovaj poziv, na ovaj mir, na ove znakove, a i na ove Tvoje žive riječi svetoga Pisma. Što drugo mi preostaje nego sada čekati kao što si Ti mene čekao.

Bez Tebe, Gospodine, ne mogu i ne želim. Tobom sve prihvaćam, svemu se nadam, Tebi jedinom vjerujem. Bez Tvoje snage nikako ne bi bilo moguće iz riječi prijeći u djela. Bez pohoda Tvoje milosti sve bi još uvijek bilo samo na željama, ali ne i u ostvarenjima.

Ali Ti dade da ostavim sve i krenem za Tobom. Ono što mi je bilo gorko postade mi slatko.

Tvoja sam voljom, tvoja u slobodi, tvoja srcem, pa i umom. Um se najviše borio za sebe i govorio - ne možeš ti to, ali pade i on pod zovom srcu upućenom. Pokleknula je njegova racionalnost pred Vječnim i Jedinim. Sada nastaje nova racionalnost, vođena Tvojom božanskom rukom, a ne mojom ljudskom logikom. Meni nemoguće postaje s Tobom moguće. Upravo tu Te prepoznajem. Dao si mi osjetiti gorčinu odaziva kako bih znala da nije to zanos, nije to zanesenjaštvo.

To je odluka. Moja odluka, moje nadanje, moj smisao, a sve to u korijenu daješ mi Ti. U korijenu iz kojeg niču svakodnevne odluke, koji crpi snagu iz Tebe, kako bi stablo bilo plodno. A, plodovi - plodovi su strpljenje, prihvaćanje, ljubav i iznad svega postojani mir. Taj duboki mir „iznad svakog razuma“ koji se nastanio u mom srcu, u mojoj nutrini u onom trenutku predanja Tebi, onom trenutku novoga krštenja u Duhu, kad uminu staro kako bi nastalo nešto novo; nešto potpunije predano Tebi, s većim žarom u služenju i jačom voljom za ustrajnošću.

Tu ustrajnost blagoslovi, Isuse. Da ona neprestano donosi plodove dobrote, ljubavi i mira. Plodove molitve koja rađa novim životom u duhu i po Duhu. Plodove skrivene od svakog pogleda, pa i moga. Ne moram ni ja znati, dovoljno je da znaš i djeluješ Ti. Hvala Ti i prosvijetli me, Isuse, prosvijetli me, da samo za Tobom hodim, da samo Očevu volju vršim, da samo poticaje Duha Svetoga slušam, da samo od Majke Marije učim kako sve to i činiti.

*Marijana Bošnjak,
postulantica sestara Klarisa*

Svjedočanstvo poziva

Zovem se s. Magda Glibić. Članica sam Školskih sestara franjevnika Krista Kralja, Provincije Svete Obitelji sa sjedištem u Mostaru. Rođena sam 23. listopada, 1993. godine u Mostaru. Potječem iz tradicionalne kršćanske obitelji u kojoj se redovito odlazilo na euharistijska slavlja nedjeljom. Sudjelovala sam u životu župne zajednice pjevanjem, sviranjem, liturgijskim čitanjem i na mnoge druge načine. Ipak, jedan poseban i neočekivan susret, promijenio je moj život.

U običnosti svojih dana i druženju s prijateljima i sasvim običnog odlaska na palačinke, nastao je preokret. Tog poslijepodneva bilo je uistinu ugodno uz palačinke sjediti u društvu nekoliko poznanika i prijatelja i razgovarati o mnogim stvarima, nama tako važnim. Na kraju druženja svatko je krenuo na svoju stranu i baš tada, jedna poznanica, koja mi je danas sestra po redovništvu i bliska osoba, spomenula je da se žuri jer treba ići na seminar. Na moje pitanje 'Kakav sad seminar?', odgovorila je da je to 'seminar kod časnih'.

Uvijek sam rado, kao mala, dok su mi sestre predavale u Osnovnoj školi, odlazila na seminare radi druženja i lijepih iskustava. Pomislila sam tada u sebi zašto i ja ne bih otišla. Tog vikenda u moru mnogih obaveza koje imam, želim si priuštiti odmor i odmak od svega. To sam i izrekla naglas, no nismo znale ima li još mjesta za prijavu. Nakon pozitivnog odgovora, opet ništa nije bilo posloženo. Nemam prijevoz, a seminar počinje za nešto manje od sat vremena.

Nemam ništa spremno, osim potrebe za dobro ispunjenim vikendom. Nakon dosta pokušaja ipak nađem prijevoz i uspijem se spremi. Samo sam i dalje u sebi bila jednom nogom naprijed, drugom nazad. Samo je bilo pitanje idem li ili ne. Na kraju sam ipak odlučila ići jer nemam što izgubiti. I sve je bilo lijepo dok seminar nije počeo jer sam tada saznala da se tu radi o seminaru posta, molitve i šutnje. Tri dana, intenzivno. Koliko toliko, molitva može proći, ali odakle mene tu koja sam neprestano mogla pričati i koja nikad u životu nisam mogla postiti o kruhu i vodi. To je bio prvotni šok nakon kojeg sam htjela otići i odustati, ali me opet nešto tjeralo da ostanem.

Seminar je započeo slavljem svete mise nakon koje je uslijedilo klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Uz objašnjenje voditeljice seminara da sve ima svoje zašto i da je svatko tu jer je Bog želio da tako bude, svaki sudionik seminara imao je priliku kleknuti pred Presvetog i reći naglas: 'Evo me Gospodine, zvao si me'.

Moram priznati da sam imala veliku tremu pred svim tim meni nepoznatim ljudima. Ali, došla sam i ja na red. Došao je na red moj susret sa živim Gospodinom koji mi je do tada bio stran i dalek, došao je na red taj susret koji mi je ostao duboko urezan u srcu. Isus i ja. U tom susretu ništa drugo nije postojalo. Srce je tada treperilo kao nikada. Za mene je to bio Njegov zagrljaj iz kojeg se nisam mogla, a ni htjela izvući. To je bilo zajedništvo s Bogom koji je izlio kišu svoje milosti na moj život. Susret pun suza i smijeha, radosti i žalosti u isto vrijeme. Baš tako su izgledala i slijedeća tri dana posta, molitve i šutnje. Da, izdržala sam, ali taj susret me dotakao i utjecao na mene.

Nakon svega toga vratila sam se u svakodnevicu: obitelj, župa, studij sestrinstva, posao medicinske sestre, volontiranje u Centru za osobe s posebnim potrebama, društvo, izlasci, prijatelji, zabave. Ali, ništa nije bilo isto. Uvijek sam se vraćala onom susretu s Isusom koji me duboko u srcu zvaao k sebi. Zvaao me na predanje mog života Njemu u redovništvu. Mislila sam tada da umišljam i da će to vremenom nestati, da vjerojatno trebam samo malo više vremena odvojiti za Boga. Kako mi to nije dalo mira, odlučila sam se pokrenuti. Išla sam na svetu misu svaki dan i tražila Božju prisutnost u svemu oko sebe: u molitvi, susretima s drugim ljudima, radu, studiju, u radostima i poteškoćama. Uslijedio je i *Mladifest*, te razni seminari i duhovne obnove. Postala sam i članica Frame u kojoj sam upoznala osobe koje su svojim životima obogatile moj život. I svetog Franju, koji je dao toliko odgovora na mnoga pitanja koja su bila u meni. On koji je prešao put od razuzdanosti do Krista, od onog što mu je bilo gorko i postalo mu je slatko. Sve je to bilo dobro, ali ja nisam bila potpuna. Osjećala sam poziv u redovništvo, Bogu posvećeni život. Bježala sam od toga misleći da sve umišljam. Htjela sam se udati, imati veliku obitelj s mnogo djece. Bježala sam ali nisam imala mir. A što sam više i više bježala, poziv na redovnički život je jače odzvanjao u mom srcu. Borila sam se sa svojim željama i planovima. Borila sam se sa sobom. Sve dok srcem nisam rekla: "Da Gospodine, ako ti to želiš, želim to i ja. Ako želiš da budem Tvoja zaručnica, evo me." To je bilo tako teško izgovoriti srcem, ali nakon toga u njemu je nastao duboki mir. Prepustila sam Gospodinu svoj život i od tada, pa sve do današnjeg trenutka znam: On je tu i to ne bih mijenjala ni za što.

Ulasku u Zajednicu Školskih sestara franjevnika, tj. u početno razdoblje redovničke formacije, kandidaturu prethodilo je dovršavanje zadnje godine preddiplomskog studija sestrinstva, koju sam već započela. Iako sam znala, ako me Bog poziva i da će mi darovati i potrebne milosti, na početku mi se činilo da će to biti beskrajno duga i teška godina u mom životu, a zapravo je bila tako blagoslovljena. Mnogo je bilo tu događanja od kojih bih izdvojila razdoblje kada je mojoj sestri dijagnosticiran tumor na kralježnici. To je mnogo utjecalo na moju obitelj i tada smo se svi povezali u molitvi. Zatim događaji na Frami i mnogi drugi s kojim je Bog, vjerujem, imao određeni plan.

Puno je tih trenutaka kroz koje je Bog davao blagoslov. U teškoćama, u radostima, u susretima s bolesnicima, potrebnima, na svakom koraku i u svakoj situaciji. A osobito u susretu s bolesnicima. Neobično je bilo osjetiti kako me Isus gleda kroz bespomoćnog bolesnika na bolesničkoj postelji i kako me kroz taj pogled uči ljubavi i strpljivosti u radu s onima koji nose teške životne križeve. Taj pogled potaknuo je u meni zahvalnost i spremnost prigriliti vlastiti križ. Bog je bio tako opipljiv.

Svi ovi doživljaji ostavljali su na meni trag i mnogi su primijetili neku promjenu na meni. Svoju odluku da život posvetim Bogu u redovništvu, čuvala sam u svom srcu. Kada je došlo vrijeme da odluku podijelim s obitelji i prijateljima, mnogima je bilo iznenađujuće spojiti mene s takvom odlukom. Otpor na koji sam naišla pomogao je u učvršćivanju odgovora na poziv. U konačnici su shvatili da je poziv ono što me čini sretnom i ispunjenom.

Među mojim prijateljima bilo je još onih koji su osjećali i odgovorili na poziv Bogu posvećenog života u redovništvu. To nas je još više povezalo. Lijepo je osjetiti i kad smo na drugom kraju svijeta, povezani smo s drugima u srcu i molitvama. A molitva je ono najvažnije, jer uz molitvu moj život postaje odraz razgovora s Gospodinom, odraz Njegove prisutnosti. Uz molitvu i euharistiju znam da gdje god da jesam, i On je sa mnom. To me potiče da Ga nosim, ljubim i svjedočim i susrećem u drugima. Za redovnice se obično kaže da su Zaručnice Kristove. Najjednostavnije rečeno: za mene biti zaručnica Kristova znači baš to što i sama riječ kaže-za ruku. Dopustiti Isusu da me vodi za ruku i ići s Njim. Ali i ja hodeći i držeći Ga za ruku, nositi Ga drugima. Svjedočiti, ljubiti Ga, biti odraz Njegove ljubavi. Gospodin me pozvao da to činim kao redovnica u zajednici Školskih sestara Krista Kralja.

Iako dolazim iz velike obitelji, imam četiri sestre i roditelje, dolazak u samostan sa tridesetak sestara bio je nešto novo i drugačije. A opet slično. Potrebno je vrijeme, trud, a ponajviše ljubav. Često pitanje koje sam čula kroz ovo vrijeme otkada sam u samostanu glasilo je: 'Jesi li se navikla?'. Ponekad ga ni sama sebi nisam znala odgovoriti. Vremenom sam shvatila kako, naviknuti se na okruženje, zapravo znači prihvatiti ovo gdje jesam i dati sve od sebe da iskoristim to mjesto i vrijeme za življenje Riječi Božje u ljubavi. Bog nas stavlja u različita okruženja. Pitanje je koliko ja to koristim. Moji padovi i ustajanja, i uspjesi i neuspjesi dio su mog života. Svi smo pozvani slijediti Gospodina i svatko na svoj način. Pa bilo to u obitelji, u zajednicama, u svemu što jesmo i u svakoj situaciji. Važno je dopustiti Svevišnjem da nas svojim Svetim Duhom vodi.

To je i lako i teško. Ali to je život. Rečenica koja mi je puno značila kroz godine početne formacije bila je : 'Nema velike ljubavi, bez velikog križa'. I zato hvala Gospodinu i za ljubav i za križ, za sve što je bilo i što me izgradilo. Hvala Mu jer me želio i pozvao. Hvala mu za svaki trenutak moga života.

Neka se u našim životima vrši Njegova volja da možemo ići ususret Ljubavi. Ovdje sada, i u Vječnosti.

s. Magda Glibić, ŠSF

Redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini

- Franjevačka provincija sv. Križa – Bosna Srebrena, www.bosnasrebrena.ba
- Hercegovačka franjevačka provincija Uznesenja BDM, www.franjevci.info
- Družba sestara milosrdnica Sv. Vinka Paulskog Provincija Majke Divne, www.milosrdnice-bih.com
- Družba sestara Služavki Malog Isusa Provincija Bezgriješnog začeca BDM, www.ssmi.hr/sarajevo.htm
- Školske sestre franjevke Krista Kralja Provincija Svete Obitelji u Her., <http://mostar.ssfc.org>
- Školske sestre franjevke Krista Kralja Bosansko-hrvatska provincija Prečistog Srca Marijina, www.ssf.hr
- Kćeri Božje ljubavi Provincija Božje Providnosti, www.kblj.hr
- Klanjateljice Krvi Kristove Regija Zagreb, www.klanjateljice.hr

- Franjevke Marijine Misionarke (Odžak), odzakfmm@gmail.com
- Franjevke od Bezgrješnog začeca iz Dubrovnika (Mostar i Vitina), www.franjevke-dubrovnik-dance.net
- Hrvatska Provincija Marijinih sestara čudotvorne medaljice (Žepče) www.marijine-sestre-os.hr
- Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje (Uskoplje), www.marijapropetog.hr
- Karmelićanke Božanskog Srca Isusova (Gabela Polje), www.karmelbsi.hr
- Uršulinke – Hrvatska provincija uršulinki rimske unije (Zenica), www.ursulinke.hr
- Misionarke ljubavi (Banja Luka), mcbanjaluka@gmail.com
- Družba sestara Služavki Malog Isusa Provincija sv. Josipa – Split (Livno), www.ssmi.hr
- Isusovci – Hrvatska pokrajina Družbe Isusove (Sarajevo), www.isusovci.hr
- Salezijanci – Hrvatska salezijanska provincija sv. Ivana Bosca (Žepče), www.donbosco.hr

- Dominikanci – Hrvatska dominikanska provincija Navještenja BDM (Zenica) www.dominikanci.hr
- Karmelićani – Hrvatska karmelska provincija sv. Oca Josipa (Zidine-Buško jezero) www.karmel.hr

Klauzurne zajednice u BiH

- Klarise – Samostan sv. Klare (Brestovsko) Kiseljak, samostan.sv.klare@tel.net.ba
- Karmelićanke – Samostan Bezgrešne Kraljice Karmela (Ilidža-Sarajevo), karmel.oed.sarajevo@gmail.com

Izvor: www.redovnistvo.ba

Sadržaj

Uvodna riječ	3
Popruka pape Franje	5
Kateheza za mlade	10
Euharistijsko klanjanje	18
Homilija	22
Molitva vjernika	23
Molitva za duhovna zvanja	27
Meditacija	28
Svjedočanstvo poziva	29
Redovničke zajednice u Bosni i Hercegovini	36
Sadržaj	39

Hrabro samo, ne bojte se!
Isus je uz nas i ako ga priznamo
jedinim Gospodarom našega života,
On će ispružiti ruku,
primiti nas i spasiti.

Papa Franjo